

Αν ήμουν δέντρο...

«ΑΝ ΗΣΑΣΤΑΝ ΔΕΝΤΡΟ, τι δέντρο, άραγε, θα θέλατε να είστε και γιατί;» έγραφε το μήνυμα που πήρα ένα πρωί απ' τα παιδιά κάποιου σχολείου. Ετοίμαζαν μια εφημεριδούλα με κύριο θέμα της το δάσος και μου ζητούσαν να τους απαντήσω το ταχύτερο.

Σκέφτηκα, σκέφτηκα ώρα πολλή, και ύστερα τους έγραψα:

«Αν ήμουν δέντρο, θα ήθελα να είχα γίνει δέντρο παράξενο, ένα δέντρο-παραμυθάς. Για να σκαρφώνουν τα παιδιά στα κλαριά μου και ν' ακούνε τις ιστορίες που θα τους ψιθύριζα με το φύσημα του ανέμου – ιστορίες που θα μάθαινα από τις ρίζες μου. Ή να κάθονται στην πράσινη αγκαλιά μου και να διαβάζουν τα παραμύθια που θα ήταν γραμμένα στα φύλλα μου – παραμύθια που θ' άκουγα από τον ήλιο, τη βροχή και το χιόνι. Κι έπειτα να ονειρεύονται και να κοιτάζουν από ψηλά το αύριο, το σήμερα, το χτες...

»Αν ήμουν φυλλοβόλο παραμυθόδεντρο, θα έβγαζα κάθε άνοιξη καινούρια φύλλα με ιστορίες, να τις διαβάζουν και να χαίρονται τα παιδιά στις διακοπές τους το καλοκαίρι. Αν ήμουν αειθαλής, τα παραμύθια μου θα κρατούσαν συντροφιά στους μικρούς μου φίλους όλες τις εποχές.

»Αν ήμουν καρποφόρο παραμυθόδεντρο, θα φώναζα παιδιά κάθε φυλής και κάθε χώρας να μαζέψουν τους καρπούς μου, να τους γευτούν και να φυτέψουν τα κουκούτσια τους παντού στον κόσμο, για ν' αποκτήσουν όλοι οι τόποι δάση απέραντα από δέντρα-παραμυθάδες. Να μπορεί ν' ανέβει στα κλαριά τους κάθε παιδί της γης και ν' ακούσει τις ιστορίες που θα του ψιθύριζαν με τη βοήθεια του ανέμου – ιστορίες από τις ρίζες τους. Ή να διαβάζει τα παραμύθια τα γραμμένα στα φύλλα τους – παραμύθια του ήλιου, της βροχής και του χιονιού. Κι ύστερα να ονειρεύεται και να κοιτάζει από ψηλά το αύριο, το σήμερα, το χτες...».

Έστειλα την απάντηση και το ίδιο βράδυ ονειρεύτηκα πως ήμουν, λέει, στ' αλήθεια ένα μεγάλο παραμυθόδεντρο στην πλαγιά κάποιου βουνού. Ήταν μέρα ηλιόλουστη και σε λίγο άρχισαν να μαζεύονται στον ίσκιο μου παιδιά, πολλά παιδιά, πάρα πολλά!

— Ήρθαμε ν' ακούσουμε τα παραμύθια σου! μου

φώναζαν. Αφού είσαι παραμυθόδεντρο, πρέπει να μας διηγηθείς ιστορίες!

Τι να κάνω κι εγώ, άρχισα να τους λέω παραμύθια για ζώα και πουλιά, ζαβολιές και πονηριές, μάγισσες και νάνους, άρχοντες και πεντάμορφες. Κι ακόμα, να τους λέω ιστορίες για απλούς ανθρώπους, για τις περιπέτειες που πέρασε καθένας, για λύπες και χαρές, για τα καλά και τ' άσχημα που γνώρισαν... Και στο τέλος –όπως συμβαίνει πάντοτε στα παραμύθια– όλοι τους να ζουν καλά.

Δώδεκα παραμύθια τούς διηγήθηκα. Τα έξι μού τα είχαν πει οι ρίζες μου κι εγώ τα είπα στα παιδιά με τον δικό μου τρόπο. Τ' άλλα έξι τα είχαν γράψει, λέει, στα φύλλα μου ο ήλιος, η βροχή και το χιόνι.

Όσπου πέρασε η ώρα κι έπρεπε πια να φύγουν οι μικροί μου φίλοι. Τότε ο πιο μικρός απ' όλους είπε:

— Ωραία περάσαμε στον ίσκιο σου, καλό παραμυθόδεντρο, μα μήπως γίνεται να μπουν τα παραμύθια που ακούσαμε σ' ένα βιβλίο, να τα διαβάσουν κι όσοι δεν ήταν σήμερα μαζί μας;

— Ναι, ναι, καλή ιδέα! συμφώνησαν κι οι άλλοι.

— Ωραία, λοιπόν, τους αποκρίθηκα. Θα γίνει αυτό που θέλετε. Σας το υπόσχομαι!

Κι έφυγαν ευχαριστημένα τα παιδιά.

Όταν ξύπνησα, σκέφτηκα πως την υπόσχεση που είχα δώσει στ' όνειρό μου έπρεπε να την κρατήσω.

Έβαλα, λοιπόν, σε τούτο το βιβλίο τα παραμύθια που είπε το παραμυθόδεντρο σ' όσα παιδιά καθίσανε στον ίσκιό του, κι εύχομαι να περάσετε κι εσείς καλά διαβάζοντάς τα.

Λότη

